

Gazeta Hârtibaciului

Publicație lunară a Asociației Valea Hârtibaciului

Numărul 175, IANUARIE 2021

„Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă” (Marcu, 10.44)

din SUMAR

Editorial ...

pag. 2

De la Poliție ...

pag. 2

FIRIMITURI ...

pag. 2

Personalități Hârtibăcene

pag. 3

LOCALITĂȚI
HÂRTIBĂCENE

pag. 4

Ce-i de făcut când
soții nu se înțeleg

pag. 5

Cum sa sprijinim ...

pag. 5

Slujba de
multumire

pag. 5

Nu vă îndemn ...

pag. 6

Situația demografică ...

pag. 6

... MODUL ÎN CARE
NE TRĂIM TIMPUL

pag. 6

O scrisoare
„nepierdută”

pag. 7

Omul cu regula

pag. 7

LA MASA DE SCRIS

pag. 7

Sonet

pag. 7

Ei s-au născut ...

pag. 7

MOCĂNIȚA

pag. 8

Gând colegilor Profesori

pag. 8

Proiect, în vreme de
pandemie

pag. 8

Primaria orasului Agnita comunicat privind Vaccinarea anti COVID-19. Cum te programezi în etapa 2 !

Dacă ai peste 65 de ani

Prin medicul tău
de familie

Prin pagina web
de programări
vaccinare-covid.gov.ro

Prin call center, la telefon
021 414 44 25

Prin directia de asistenta
sociala a orasului Agnita
la telefon 0269/510465

Dacă ai o boală cronică
și vârsta sub 65 de ani

Prin medicul tău
de familie

Dacă nu ai medic
de familie, la telefon
021 414 44 25

sau prin directia de
asistenta sociala a
orasului Agnita
la telefon 0269/510465

Dacă lucrezi în domenii
cheie, esențiale

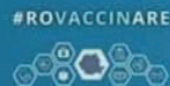
Prin angajator, care te poate
valida și programa prin web

Prin pagina web
vaccinare-covid.gov.ro
numai după ce ai fost validat
de angajator

Etapa 1 continuă!

Se vor putea programa
în continuare lucrătorii
din domeniul
sănătății și social –
sistem public și privat.

Vaccinarea în Agnita

Anul 2020 a fost o grea piatră de încercare pentru întreaga societate, iar ONG-urile cu profil cultural și social au avut de întâmpinat și ele numeroase piedici în realizarea proiectelor pe care și le-au propus. Unul dintre puținele cazuri fericite care pot fi menționate este proiectul „Viața neștiută a grădinii”, inițiat de Asociația Culturală In Ars Veritas. Proiectul a fost finanțat prin Start ONG, un program lansat de Kaufland România și implementat de Asociația Act for Tomorrow. Domeniile vizate sunt: educație, sănătate, mediu, social și cultură. Valoarea totală a programului este de 500.000 euro. Programul Start ONG este cel mai simplificat instrument de finanțare comunitară destinat ONG-urilor tinere, instituțiilor non administrative și grupurilor informale/ de inițiativă. Proiectul „Viața neștiută a grădinii” s-a desfășurat în două etape: etapa „de laborator”, timp în care a fost scrisă, editată și tipărită cartea pentru copii cu același titlu, și etapa activităților ludice pe baza cărții, la care au participat elevii Școlii Gimnaziale „Aviator Ioan Sava” din Alțina (întâlnire online) și grupe mixte de copii (clase primare și gimnaziale) din centrele sociale deschise de Asociația Elijah pe raza județului Sibiu, mai exact pe Valea Hârtibaciului, în satele Hosman, Nocrich, Țichindeal și Nou (întâlniri față în față).

Cartea, scrisă de Daria Bârsan și ilustrată de Ana Maria Mălăeștean, se adresează unui public țință cu vârste cuprinse între 3 și 12 ani, însă poate fi o lectură plăcută chiar și pentru adulți. Ea este organizată în două părți: prima cuprinde poezii și imagini pe tema biodiversității dintr-o grădină, iar a doua, intitulată „Buzunarul educativ” conține câteva rubrici cu informații suplimentare despre plante, dăunători, insecte benefice, păsări și albine, prezentate într-o formă atractivă, pe înțelesul copiilor, precum și întrebări/ teme de discuție pentru activități interactive, precum rebusuri sau origami. Caracterul interactiv al cărții a fost exploatat în cadrul celei de-a doua etape a proiectului, care a avut loc în luna decembrie, când organizatorii au gândit cinci întâlniri cu cei mici: una online, la Alțina, și patru față în față, respectând cu strictețe toate normele anti-epidemiologice sanitare legale în vigoare, la Hosman, Nocrich, Țichindeal și Nou. Lectura unor fragmente din carte, discuțiile libere pe baza acestora, rezolvarea împreună a rebusurilor și atelierul de origami au creat o atmosferă de cooperare și bună dispoziție, cum nu se poate mai potrivită pentru a premerge Sărbătoarea Crăciunului.

„Surpriza cea mai plăcută în urma întâlnirilor a fost că toți copiii participanți s-au bucurat de o altfel de activitate decât cele cu care erau ei obișnuiți și au avut loc dialoguri interactive, cu întrebări și răspunsuri în ambele sensuri, din care toți am avut câte ceva de învățat. Chiar dacă majoritatea beneficiarilor din mediul rural au grădini și au avut ocazia să exploreze sau măcar să urmărească anumite activități la părinții și bunicii lor, nu și-au pus niciodată problema de ce lucrurile se întâmplă așa și nu altfel sau ce ar trebui schimbat la ceea ce știu și fac deja, pentru a proteja biodiversitatea dintr-o grădină. Unii cunoșteau plante, insecte sau animale care sunt benefice, dar nu și în ce fel le putem ajuta sau atrage în grădina noastră, nici cât de strânsă este legătura dintre ele și cum fiecare are rolul său. Am încercat să le insuflăm copiilor grija și atenția pentru tot ce înseamnă viață și să-i facem să înțeleagă că distrugând și doar un singur element din acest circuit, facem de fapt mult rău. Grădina și natura în general trebuie văzută în ansamblul ei, iar fiecare element este la fel de important ca fiecare om dintr-o societate. De altfel, în mai multe poezii și în discuțiile libere cu copiii am încercat să scoatem în evidență importanța schimbărilor care se petrec în natură, fie că e vorba de substanțe sau servicii, exact cum se întâmplă în jurul nostru. Curiozitatea copiilor și interesele lor diferite ne-au obligat să ne adaptăm activitatea de la o întâlnire la alta, iar răsplata a fost dublă: nu doar că ne-au mai chemat la ei, dar ne-au și mulțumit colindându-ne la final.” a declarat inițiativa și managerul de proiect, Daria Bârsan.

Indiferent de modul în care s-au înscris pentru vaccinare; medicul de familie, pagina web de programări, Direcția de asistență socială a orașului Agnita, angajator, cei care pășesc în sala de sport de la liceul din Agnita, sunt întâmpinați cu multă amabilitate de personalul care se ocupă de această activitate.

Persoanele detașate de la Primărie se ocupă de partea administrativă a activității iar medicul și personalul sanitar, de partea medicală.

După scanarea cărții de identitate și înregistrarea ei în baza de date, beneficiarii completează, ajutați de personalul medical, două formulare, cu problemele medicale și cu acordul semnat privind vaccinarea.

Pentru înțepătură sunt amenajate patru compartimente unde au acces doar personalul medical și beneficiarul vaccinului.

După încheierea operațiunii, cel vaccinat trebuie să aștepte 15 minute, supravegheat de personalul medical, pentru eventualele reacții adverse.

Zilnic sunt vaccinate câte 60 de persoane și până duminică 24 dec, din cele 420 de persoane, din care 166 sunt peste 60 de ani, nimeni nu s-a plâns și nu s-a înregistrat nici o reacție adversă.

Din Agnita au fost vaccinate 232 de persoane iar din alte localități, înscriși pe pagina web de programări, 198 de persoane.

Le dorim succes celor implicați în activitatea de vaccinare și sănătate celor care au parte de ea!

ACTIVITĂȚI ȘCOLARE PE VALEA HÂRTIBACIULUI

Fiecare dintre noi ne dorim ca în viața noastră să existe un moment la care să ne putem întoarce și să facem lucrurile altfel sau să le luăm de la început. Să avem o a doua șansă. Cum nu putem da timpul înapoi ne făurim acest moment la fiecare început de an și sperăm că, totuși, vom reuși anul ăsta să facem lucrurile cum vrem noi.

Dar, cum toți suntem locuitori ai aceleiași planete, ce se întâmpla în altă parte pe glob ne influențează pe toți. Și uite așa „socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg”.

Ne-am dorit ca acest început de an să ne dea speranțe la o viață normală și fără restricții. Și iată că, în ciuda apariției vaccinului, avem parte de un virus mai agresiv decât anul trecut. Deci, cam slabe șanse la o viață „normală”. Foarte probabil vom fi și în acest an pe baricade, încercând să facem față pandemiei.

Personal cred că nu doar virusul ne va influența viețile în acest an. În mod evident balanța puterii la nivel mondial începe să se dezechilibreze. Șaptezeci și cinci de ani de relativă pace au dus totuși la schimbări fără precedent în civilizația umană iar portdrapelul și apărătorul acestor schimbări au fost Statele Unite ale Americii. Dar, cum nimic nu durează la infinit, iată că gigantul american a început să obosească.

Sub conducerea președintelui în exercițiu până la finele anului trecut S.U.A. a început să piardă, nu doar poziția de lider în politica și economia globală ci și încrederea lumii în statutul de apărător al democrației. Decizii haotice și nefundamentate, lipsite de discernământ și, uneori, de bun simț, au zguduit din temelii puterea americană. Și totul a culminat cu asaltul unor indivizi care doreau să „apere democrația” asupra unei instituții reprezentative a democrației mondiale – Capitoliul American – sediul Congresului S.U.A. Ideea de Capitoliu asediat era de neimaginat. Puteai să te gândești că astfel de lucruri se întâmplă într-o republică bananieră, că s-au întâmplat într-o țară instabilă social ca România acum douăzeci de ani. Dar să se întâmple așa ceva în ziua de azi, în America? Inimaginabil. Și totuși ... s-a întâmplat.

Iar dacă anul a început cu inimaginabilul oare cum se va termina? Și dacă tot am început cu întrebările, oare cine îi va lua locul S.U.A.? Rusia? Europa? China? Din punctul meu de vedere China este candidatul ideal la postul de lider al lumii. Este deja un lider economic la nivel global. Are deja o influență politică foarte mare, influență pe care o poate susține cu, poate, ce mai mare – și mai nou, cea mai tehnologizată – armată din lume, după S.U.A. În plus, în cursa pentru întâietate dintre SUA și Rusia, este al treilea jucător și, cum bine știm, când doi se ceartă, al treilea câștigă.

Partea cea mai proastă este că niciodată preluarea puterii de către un alt lider nu s-a remarcat printr-o tranziție lină. Întotdeauna a existat un conflict deschis, o luptă, un război, un conflict care a promovat și legitimat noul lider. Iar dacă China ar reuși să ajungă la putere fără ajutorul unui conflict ar fi o reușită unică în istorie. Dar acțiunile din ultimul timp ale Chinei arată mai degrabă un antrenament pentru violență. Și mă refer la tensiunile istorice de la granița cu Rusia, la cele recente de la granița cu India precum și la provocările adresate S.U.A. pe tema Taiwan-ului.

Realitatea este că nu prea există, la nivel mondial, un adversar pe măsura Chinei. Europa este o doamnă de vârstă a treia, care ține la etichetă și tabieturi. Rusia este un urs puternic dar singur, fără urmași (cinstit, dacă actualul lider moare, cine îi ia locul?). S.U.A. este ca un pistolar renumit care tocmai a aflat că începe să îi tremure mâna.

Întotdeauna banul a făcut legea în lumea pe care o știm noi. Dacă în epoca modernă istoria a fost scrisă de interesele și cu suportul material al bătrânei Europe, cu setea de aventură, entuziasmul și tinerețea Lumii Noi; istoria contemporană s-a bazat exclusiv pe talentul de afacerist și de organizator al Lumii Noi. În noua lume, a Chinei, ținând cont de istoria acesteia cred că lucrurile vor fi diferite și ne vor surprinde.

Veți spune că nu am luat în calcul Rusia. Am luat-o. Dar istoria ne arată că Rusia a avut mereu propriul teren de vânătoare, pe care rar l-a părăsit. Ar fi avut ocazia celui de al doilea război mondial când zona de influență a ei aproape că s-a dublat. Și totuși, acum, se joacă pe același teren delimitat de începutul secolului trecut. Din multe puncte de vedere Rusia este mai agresivă acum decât a fost secolul trecut dar nu face decât să își recupereze niște teritorii pierdute. Ca un urs bătrân și fără urmași. Greu să te dai la el dar dacă moare nu mai sunt alți urși tineri de care să te temi. Dezavantajul dictaturii. Elimini competiția dar riști să elimini și continuitatea la tron.

Trăim vremuri interesante. Le-am trăit anul trecut și, se pare, le vom trăi și în acest an. Și asta nu este prea bine. Chinezii știu asta de mii de ani și de aceea au o urare: „Îți doresc să nu ajungi să trăiești vremuri interesante!”. Se pare că de data asta dorința lor nu e chiar din inimă. Când vremurile sunt interesante, da, sunt memorabile dar oamenii nu au timp să își trăiască viața. O viață tihnită este o viață sigură și lungă. O viață interesantă poate fi o viață foarte scurtă.

Oare cât de interesante vor fi vremurile ce vor veni?

.....

Și când moare, omul n-are liniște

Dovadă că dragul meu prieten drag a murit brusc, rămânându-i ochii deschiși iar chipul mirat. Un motiv în plus pentru ca în timpul priveghiului și a slujbei de înmormântare, rudele, prietenii, neprietenii și anonimii să spună, în șoaptă, atât de multe laude încât dacă bietul mort ar fi știut mai devreme cât de iubit și de valoros este de mult ar fi dat „ortul popii”. De unde putem trage măcar două concluzii: Prima: Este recomandabil să treci la cele veșnice mai de timpuriu și în stare bună de sănătate și de funcționare. Să nu fi umblat prin spitale și nici să nu fii zăcut în patul familiei tale. În ambele situații fiind suficente motive de enervare și de supărare. Deci, să respecti cu sfințenie termenul anticipat al apropiatului tău sfârșit! De asemenea, să nu fi nici prea tânăr, dar nici prea bătrân. Pregătindu-ți plecarea tocmai când te simți cel mai stimat, cel mai iubit, cel mai lăudat și lingușit. Pentru că dacă ești prea tânăr n-ai timp să strângi în jurul tău destui prieteni și nici destui dușmani. Iar dacă ești tare bătrân, intri în disgrația desăvârșită a uitării oamenilor.

A doua: Cu cât ești mai bătrân cu atât ai neșansa (sau șansa) să te fi uitat lumea, riscând sau beneficiind de întâmplarea ca în urma scriului tău să se adune doar o mică parte dintre membrii familiei și rudelor tale. La fel, foarte puțini vecini, prieteni, dușmani, cunoscuți sau necunoscuți. Și atunci ar fi tare păcat de atâtea lumânări și batiste cumpărate! Ca și de colacii, țuica, vinul și coliva dată de pomană groparilor și eternilor cerșetori! Cei care, așteptând la poarta de intrare și de eșire din cimitir. încă n-au aflat ce năzdrăvenii a-i „poruncit” să se scrie pe crucea mormântului tău și al soției tale: „Cititorule-privitor, Te așteptăm să ne revedem în Ceruri”!

Omul ca Om ...

Se poate cunoaște și recunoaște nu numai după ceea ce face și nu face, nu numai după ce spune și nu spune, după cum râde sau plânge, după cum se bucură sau se întristează, ci și după limbajul nonverbal al pașilor și corpului său. Ca urmare, până mai zilele trecute eram conșvin că pe lângă multele știute și neștiute de mintea mea obosită, ar fi și cunoașterea omului după mers, fiind tentat a spune despre ritmul, frecvența și „zgomotul” surd al pașilor mei că sunt ai unui „mergător” nici prea bun și nici prea rău din fire și născare. Totul până la lectura unui articolăș apărut într-o gazetă din Alba lulia, din anul 1931. Deci o scriere cu patru ani mai „bătrână” decât bătrânețea mea de acum. Și să știți că pe autorul lui n-am cum să-l bănuiesc de plagiat. Dimpotrivă. Eu îl plagiez în ceea ce urmează a vă spune, referitor la cunoașterea omului după „umblătură”: „Un pas mare, egal, arată voință, chibzuială și îndărătnicire, este pasul țaranului Muntean; pasul mic, egal e făcut de omul cu suflet simplu, senin; un pas grăbit, mic au oamenii superficiali și femeile fricoase; temătorul își înconvoaie spatele când umblă...”

La atâtea spuse și nespuse despre tipologia omului, judecat și apreciat după umblătura pașilor săi, articolul din amintita gazetă precizează că omul mai poate fi cunoscut și recunoscut și în funcție de „căutătura” ochilor, dar și după mișcarea trunchiului, după gesturile și mimica feței sale. Nervozii au mersul viu și neegal; sgârâciiți și grași, pasul greoi și apăsat; săracul, descurajatul, melancolicul și bolnavul, mersul moale, lănced; cel sincer și enegic, pasul egal, sigur, tare, în linie dreaptă; cel violent, bățaios și crud, pășește repede, neegal și chibzuit măsurat; trufașul orgolios umblă cu capul sus, izbind cu călcăiele picioarelor sale în pământ; nepăsătorul se leagănă mergând; trădătorul și diplomatul nu umblă drept și face ocoluri; fățarnicul umblă cu picioarele abia desfăcute, femeia măritată, când merge, îndepărtează vârfurile picioarelor...

Ei, ce ziceți, de cum gândeau oamenii de atunci despre ei?! Și cu toate că cei care se nășteau în acea vreme, în prezent sunt trecuți de 90 de ani, felul lor de a fi este aproape identic cu al oamenilor popoarelor de acum! Dar vă previn că numai aparent semănăm! Ei erau mai vrednici, mai cinstiți, mai credincioși și mult mai patrioți, gândindu-ne că în 1931 Alba lulia sărbătorea împlinirea a 13 ani de la Marea Unire, iar noi am depășit cu aproape doi ani Centenarul.

Ioan Vulcan-Agnițeanu

De la Poliție ...

Sărbătorile de iarnă au trecut, iar noi am pășit în noul an cu speranța de mai bine, dar mai ales cu dorința de întoarcere la normalitate. Și, cum anul este abia la început, s-ar putea ca acest lucru să se întâmple.

Pentru unii dintre concetățenii noștri nu doar că vechiul an s-a sfârșit prost dar nici începutul noului an nu le-a oferit prea multe satisfacții. Astfel, cu ocazia activităților de prevenire pe linia respectării legislației privind materialele pirotehnice, la Agnita a fost depistat C.I. de 52 de ani din localitate care oferea spre vânzare articole pirotehnice interzise și pentru care nu avea nici autorizație. Până aici, nimic deosebit. Doar că acesta avea spre vânzare o cantitate de peste 100 kg de materiale pirotehnice. Și acum comparați cele câteva zeci de grame ale unei cutii de pocnitor cu cantitatea de mai sus!

Problema cea mai mare este că astfel de materiale au fost depistate în posesia copiilor sau adolescenților precum O.R.M. de 14 ani, L.G.A. de 14 ani, L.D.E.A.I. de 9 ani sau C.I. de 13 ani. Iar aceștia nu au întotdeauna discernământ în folosirea unor astfel de materiale, cum a fost cazul la Iacobenii unde, în „joacă”, un minor a băgat în hainele altui minor, la spate, o petardă aprinsă. Din fericire detonarea petardei nu a produs răni victimei. Nu mă pot opri însă să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost vorba de o petardă mai puternică. Sau dacă detonarea s-ar fi produs într-o zonă mai „sensibilă”.

Tot pe linia activităților specifice, la Alțâna a fost identificată o persoană care conducea un tractor având atașată o căruță în care se afla circa 1 mc de lemne fără acte de proveniență. În urma verificărilor cantitatea de lemn a fost confiscată, iar conducătorul auto sancționat.

Controalele rutiere efectuate în ultima perioadă au dus la depistarea lui R.B.G. de 25 de ani din Blăjel și a lui B.N. de 53 de ani din Nocrich care conduceau sub influența alcoolului având o imbibație alcoolică de 0,49, respectiv, 0,55 mg/l alcool pur în aerul expirat. În același context a fost depistat și P.V.M. de 49 de ani din Agnita, care conducea un autoturism fără să posede carnet de conducere și aflându-se sub influența unor substanțe psiho-active, precum și C.C.N. de 17 ani din Dealu Frumos care conducea un moped neînmatriculat și neînregistrat fără să posede permis de conducere..

Tot fără carnet de conducere a fost depistat și M.I. de 29 de ani din Benești, care însă a fost audiat nu doar în această ipostază, ci și ca suspect într-un caz de furt.

Pe drumul județean dintre Sibiu și Agnita, în dreptul localității Fofeldea, B.B.M. de 24 de ani din Fofeldea, pe fondul neadaptării vitezei la condițiile de drum a pierdut controlul volanului, a derapat și s-a izbit de un copac. În urma impactului șoferul și un pasager aflat în vehicul au ajuns la spital. Un al doilea pasager a refuzat internarea întrucât rănil sale nu erau grave.

Cu leziuni ușoare s-au ales și H.N. de 70 de ani și A.V. de 71 de ani, ambii din Sibiu, după ce autoturismul în care se aflau a fost lovit, din spate, de mașina condusă de C.F.A. de 42 de ani din Căineni, Vâlcea, care nu a respectat distanța de siguranță dintre autovehicule.

Victimă a unui accident a fost și F.R. de 36 de ani din Nocrich, dar a unui accident produs chiar de el. Acesta, mergând pe bicicletă prin localitate, s-a dezechilibrat și a căzut. În urma căzăturii a ajuns la spital cu un traumatism facial care nu a necesitat internare.

Conform unei tradiții din zonă, locuitorii din Chirpăr au aprins un foc de mari dimensiuni din diferite materiale inflamabile. La sfârșitul momentului celebrat, când focul – ajuns jar aproape în totalitate – nu mai era supravegheat de mai nimeni, M.V. de 35 de ani din localitate s-a aruncat în foc. Persoana este cunoscută cu afecțiuni psihice și mai are la activ tentative de suicid.

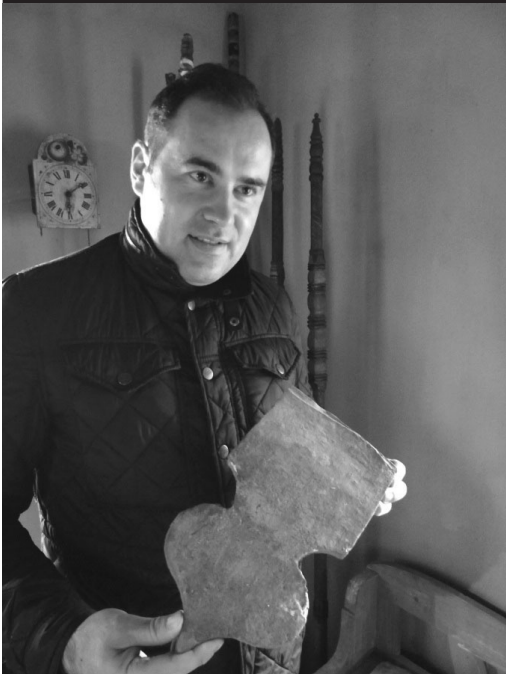
La Ruja polițiștii au fost solicitați la o persoană decedată la domiciliu. Din verificări a fost identificat F.C. de 50 de ani, care nu prezenta semne evidente de violență. Corpul neînsuflețit a fost ridicat de Serviciul de Medicină Legală Sibiu în vederea efectuării necropsiei.

În executarea atribuțiilor de serviciu polițiștii l-au identificat și reținut pe M.F. de 32 de ani din Moardăș, posesorul unui mandat de executare a pedepsei cu închisoarea emis de Judecătoria Mediaș. Acesta a fost introdus în arest preventiv la Inspectoratul de Poliție Județean Sibiu.

O intrare prin efracție și sustragerea unor bunuri dintr-un imobil din Agnita a fost rezolvată prin mijloace specifice muncii de poliție, fiind identificat autorul în persoana lui A.B.C. de 60 de ani din localitate. Acestuia i s-a probat activitatea infracțională și a fost reținut, prejudiciul creat de acesta fiind recuperat în totalitate.

Început de an, sfârșit de an sau o zi obișnuită de muncă, polițiștii de pe Valea Hârtibaciului sunt...

... mereu alături de dumneavoastră !

PERSONALITĂȚI HÂRTIBĂCENE

Ultima amintire legată de el este când a venit la noi să ne colinde cu o salbă de clopoței și ne-a cântat mult, trist, bogat. Clinchetul clopoțeilor se împletea cu glasul lui de tenor și cu versurile vechi. Nu a vrut să intre în casă. Am păstrat un clopoțel și acesta a fost primul din colecția mea de două sute de clopoței, fiecare cu povestea lui. Apoi, studenți în orașe diferite, ne-am pierdut din vedere. Acum trei ani am mers să petrecem cu familia și copiii câteva zile la Apos, pe Valea Hârtibaciului. Acolo ne-a întâmpinat povestea Un-ochi-râde-unul-plânge. Domeniul de echitație are o casă parohială săsească în ruină, care a fost conservată și așteaptă să fie renovată, și o clădire de piatră de o mare frumusețe, spre care ne-am îndreptat încrezători cu copii, cărucioare și calabalăc. Când am intrat în ea, în locul recepției așteptate, am găsit un grajd plin cu cai. A trebuit să ne mulțumim cu căsuțele pe care le-am trecut cu vederea, furați de peisaj. Arhitectul Vaida, ni s-a explicat. La fel și țiglăria, colecția privată, atelierele de vară cu studenții, ca de altfel cam tot ce mișcă pe Hârtibaci. Așa l-am redescoperit pe Eugen.

Alțina pe Valea Hârtibaciului

În Satul Celor Zece multe case au fost abandonate sau au fost ocupate de familii cu probleme sociale după exodul sașilor de la începutul anilor '90. Atestat documentar în 1291, satul își datorează numele, după legendă, disputei primelor zece familii de coloniști sași, aflați în căutarea unui nume pentru așezarea lor. Au hotărât să numească satul după cel mai vrednic dintre ei, dar au constatat că erau la fel de gospodari și i-au dat numele Alle Zehn, Alțina.

Trei Vaida, și toți trei:

Eugen, Veronica, Ștefan – tineri, nebuni, cu un entuziasm realist de invidiat, ei visează, apoi împlinesc. Firesc și așezat. Cu efort, cu muncă, cu convingerea că ce fac ei e palpabil și folositor. Sunt din categoria celor pentru care visurile nu sunt făcute să rămână visuri. Degeaba vreau să îi despart, să îi individualizez, ei s-au format împreună, prețuiesc aceleași lucruri, împărtășesc aceleași valori, trăiesc în același sat, au proiecte comune.

Eugen este liantul, scânteia. Arhitect de succes în București, într-o bună zi și-a închis biroul de arhitectură și a plecat acasă, la Alțina să salveze case vechi, după unsprezece ani de trăit în capitală. Fără un plan concret, fără economii care să îi permită să trăiască prea mult pe seama lor, spre groaza și stupefacția părinților. La început făcea voluntariat și organiza ateliere pentru copiii din sate. Apoi l-a cunoscut pe scriitorul și jurnalistul britanic William Blacker care deja salvase sute de case în zona săsească. William Blacker trăiește de treizeci de ani în Maramureș și în Transilvania, are un fiu de etnie romă și este un Om-Poveste pe care vă provoc să îl descoperiți singuri. Căutați cartea „Along the enchanted way.” Veronica, soția lui Eugen, l-a urmat la scurt timp în Alțina. Veronica este o basarabeancă mândră de originea ei. Longilină, delicată, surâzătoare, îți vine să o iei și să o pui acolo unde se încadrează cel mai bine, într-un câmp cu flori sau pe o cărură cu fân și cu siguranță nu e greșit, dar nu e nicidecum totul. Veronica e la fel de naturală călare pe cal, galopând prin stepa mongolă. Atunci când a apucat-o dorul de ducă, și-a luat rucsacul în spate, bilet la tren și a pornit-o de una singură prin Crimeea. La fel a făcut și când a fost solicitată de Universitatea Națională din Mongolia să predea studenților din Ulaanbaatar un curs de arhitectură.

Veronica lucrează cot la cot cu Eugen, e arhitect, formator, coordonator de voluntari. Ca supraviețuitoare a unei avalanșe ce a târât-o 350 m în prăpastie în munții lezer-Păpușa, incident despre care nu vorbește cu ușurință, Veronica are acea înțelepciune a oamenilor care au văzut moartea aproape și care folosesc pe deplin șansa ce le-a fost dată. A, și despre salturile cu parașuta, nici nu mai vorbim.

Ștefan, fratele mai tânăr al lui Eugen este un om cu sclipici. Când zâmbește, și o face mereu, totul sclipește în jurul lui: ochii, dinții, părul și privirea interlocutorului. Dacă îl strigați, sunt șanse mari să vă răspundă de sus. La propriu, de pe o schelă sau de pe acoperișul unei case.

Ștefan este istoric și restaurator, lucrează cu dalta și cu pensula dar și cu tinerii. A contribuit la înființarea Green Impact, un club al copiilor din sat unde dezbat teme de mediu, politice, civice iar copiii învață să se implice în activități care privesc comunitatea. Din 2016 Ștefan a organizat anual, în parteneriat cu Facultatea de Istorie – Patrimoniu a Universității Lucian Blaga din Sibiu un workshop de restaurare pictură pe lemn.

Un proiect de suflet este curentul cultural Albastru, iar Ștefan este unul din promotorii lui. Comunitatea își propune redescoperirea albastrului din viețile noastre, redesenează Harta Caselor Albastre, cu arhitectură tradițională din România, spune povești despre oameni cu suflet albastru.

Mai țineți minte cântecul Alimentara, cu: avem di tăti? Apoi, în alimentara fraților Vaida găsim șurte „în trii foi”, crătințe, vălitoare, chindeie, cojoace săsești din 1890, mânecare, pieptare, pălării și șerpăre de cortorari, armăroaie românești și săsești, ceramică, icoane pe sticlă, lăzi de zestre (1837, 1851), un steag de nuntă, două suporturi de prosoape săsești, taleri de argint (1780), cahle, pietre de moară dacice, găsite în comună, și o piesă extrem de rară: o piatră de sacrificiu, cu formă umană, pusă la temelia unei case săsești în secolul al XVIII-lea.

Totul a început cu o ladă veche, deșelată, cariată, care a s-a mutat singură, peste noapte, din șură în dormitorul părinților, adică în odaia cea bună a casei. A urmat un cuier albastru, lung de doi metri și jumătate iar bunica Eufimia s-a dovedit a fi un tezaur de țesături. Apoi, Eugen și-a extins căutările în satele vecine Săsăuș și Chirpăr. Din prima expediție făcută cu bicicleta în Săsăuș, Eugen s-a întors cu un vas de ceramică și cu un ștergar roșu brodat, găsite într-o casă părăsită. A transmis microbul și lui Ștefan care, animat de combinația între hălăduială și vânatoare de lucruri vechi, l-a însoțit apoi mereu la sfârșit de săptămână, când se întorceau acasă de la internat din Sibiu. Aveau 16, respectiv 14 ani și dorița secretă de a descoperi o comoară într-o bună zi. Sătenii se amuzau de băietanii care se munceau în arșița amiezii, fără să îi pună nimeni. Un frate ducea coarnele unei biciclete cu mâna dreaptă și ghidonul celeilalte, cu stânga. Al doilea frate căra mai mult pe brațe decât pe portbagajul mic al bicicletei, lada de zestre de la 1886, în timp ce pe contrasens trecea un grup de cicliști cu biciclete performante, cu suspensii și frâne pe disc. Apoi s-au domnit puțin, și au tocmit o căruță din Marpod până la Ucea să care o ladă veche de la bunica unui prieten. Doar că au omis să o anunțe pe această doamnă că urmează să îi cumpere lada de zestre, iar bunica prietenului a fost surprinsă de vizita inopinată, dar în cele din urmă s-au înțeles omenește și căruța nu s-a întors goală în Alțina.

În urmă cu vreo zece ani Eugen Vaida mi-a propus să facem în Gazeta Hârtibaciului un sondaj prin care să aflăm care sunt cele mai proeminente personalități care s-au născut ori au trăit pe Valea Hârtibaciului. Sondajul s-a numit „10 mari hârtibăceni” și cuprindea vreo 30 de nume de personalități din care, prin sondaj au fost desemnați primii zece printre care academicianul filolog August Treboniu Laurean, etno muzicologul Ilarion Cocișiu, academicianul Liviu Constantinescu, scriitorul Gherasim Rusu Togan.

Dacă astăzi s-ar reface sondajul în mod sigur printre cei 10 mari hârtibăceni ar fi trecut și arhitectul Eugen Vaida a cărui personalitate își pune tot mai des amprenta pe patrimoniul cultural.

Pentru meritele sale întru salvarea acestui tezaur național s-a bucurat de cinstea de a primi din partea președintelui Klaus Johannis Ordinul „Meritul Cultural” în grad de Cavaler, Categoria E – „Patrimoniul cultural național”, acordat Asociației Monumentum pe care a înființat-o și o conduce.

M-am bucurat când am văzut articolul scris de jurnalista Anca Proca, care l-am „furat” și îl public în următoarele numere ale Gazetei Hârtibaciului.

Prinț și Arhitect

Împreună cu Prințul, am discutat și am decis să...

Mintea mea se blochează la aceste cuvinte, nu mai pot urmări ce au decis. Vorbim despre Alteța Sa Regală, Prințul de Wales, viitorul monarh al Marii Britanii! Arhitectul Eugen Vaida e tânăr, sigur pe el, relaxat. Prețios! îl cataloghez repede. Apoi mă concentrez asupra ceea ce spune. Vorbește concentrat, folosește noțiuni abstracte ca patrimoniu, comunitate, ghiduri regionale, coordonarea voluntarilor și îl pierd din nou, în încercarea de a pătrunde cu mintea aceste concepte foarte largi.

Și totuși, mie, personal, Prințul Charles nu mi-a trimis încă niciun mesaj de apreciere. Lui Eugen, da. Cinci minute în care vorbește consistent despre importanța muncii pe care o face Eugen, despre impactul internațional, despre importanța protejării patrimoniului și a păstrării tradițiilor.

Voi ce pasiuni aveți la 16-17 ani, ce faceți în lungile vacanțe de vară? Eu citeam, mergeam cu prietenii pe munte sau la Cinciș, dar nu puține seri am pierdut la Budi-bar din parcul Sub Arini, transformat dintr-o toaletă publică în terasă, unde trăgeam de o cola sau de 50 de mililitri de Garrone toată seara, cu speranța deșartă că sutele de ciori din castanii de deasupra ne vor rata, măcar de data asta.

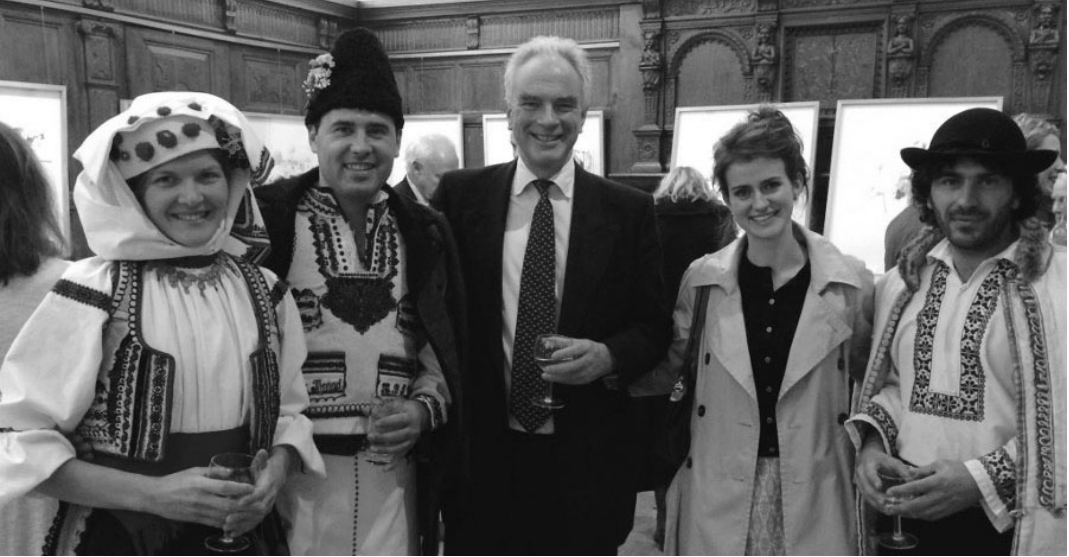
Ce făcea Eugen? În primul rând, nu își pierdea timpul cu noi. Citea filozofie. Era în lumea lui, cum mai mustăceau unii și alții. Și hălăduia pe coclauri. Înalt și subțire, cu părul inele-inele și ochi negri, cu luminițe, lua dealurile Văii Hârtibaciului la picior, străbătea satele și bătea la porți: Aveți obiecte vechi? Le pot vedea? Oare sunt de vânzare? Uneori ne povestea că visează să își facă un muzeu cu obiecte vechi, țărănești, de la sași și de la români. Țărănești, zâmbeam noi înțelept, iar paharul din mână ne dădea superioritate. Da, țărănești, zâmbea Eugen, și nu ne mai povestea a doua oară.

William Blacker trăiește de treizeci de ani în Maramureș și în Transilvania, are un fiu de etnie romă și este un Om-Poveste pe care vă provoc să îl descoperiți singuri. Căutați cartea „Along the enchanted way.” Veronica, soția lui Eugen, l-a urmat la scurt timp în Alțina. Veronica este o basarabeancă mândră de originea ei. Longilină, delicată, surâzătoare, îți vine să o iei și să o pui acolo unde se încadrează cel mai bine, într-un câmp cu flori sau pe o cărură cu fân și cu siguranță nu e greșit, dar nu e nicidecum totul. Veronica e la fel de naturală călare pe cal, galopând prin stepa mongolă. Atunci când a apucat-o dorul de ducă, și-a luat rucsacul în spate, bilet la tren și a pornit-o de una singură prin Crimeea. La fel a făcut și când a fost solicitată de Universitatea Națională din Mongolia să predea studenților din Ulaanbaatar un curs de arhitectură.

Veronica lucrează cot la cot cu Eugen, e arhitect, formator, coordonator de voluntari. Ca supraviețuitoare a unei avalanșe ce a târât-o 350 m în prăpastie în munții lezer-Păpușa, incident despre care nu vorbește cu ușurință, Veronica are acea înțelepciune a oamenilor care au văzut moartea aproape și care folosesc pe deplin șansa ce le-a fost dată. A, și despre salturile cu parașuta, nici nu mai vorbim.

Ștefan, fratele mai tânăr al lui Eugen este un om cu sclipici. Când zâmbește, și o face mereu, totul sclipește în jurul lui: ochii, dinții, părul și privirea interlocutorului. Dacă îl strigați, sunt șanse mari să vă răspundă de sus. La propriu, de pe o schelă sau de pe acoperișul unei case.

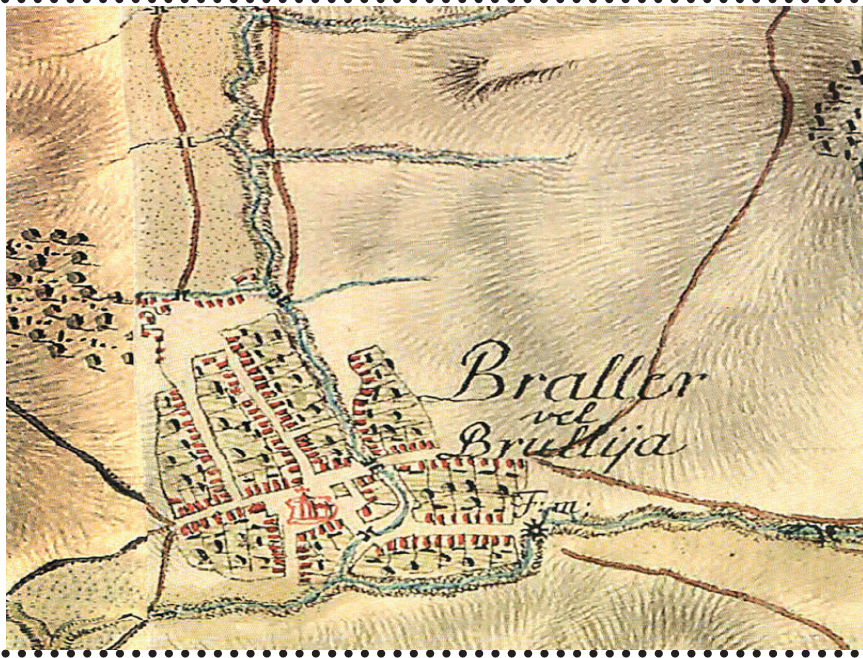

Date istorice ale localităților de pe Valea Hârtibaciului preluate din lucrarea „Județul Sibiu – Istorie și imagini de epocă” autori Gernot Nussbacher, Nicolae Pepene, Bogdan – Florin Popovici, Dan Nanu, de unde am preluat datele cronologice și atlasul „Transilvania – Izvoare de geografie istorică Județul Sibiu”, autori, Pepene Nicolae, Nanu Dan și Popovici Bogdan – Florin, de unde am preluat textul și harta Iosefină, cu date din anul 1775. Publicarea se face în ordinea alfabetică.

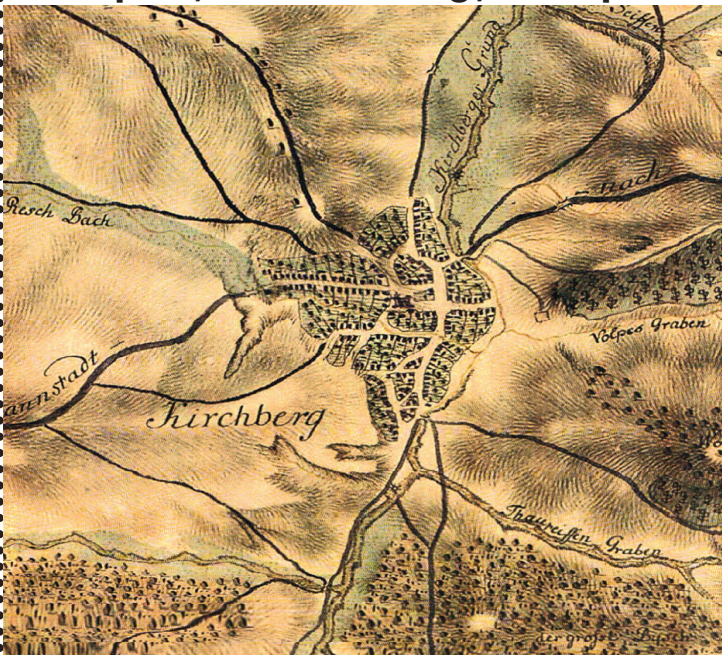
Bruiu, Braller, Brullva

1307, mențiune documentară – Burutia = Burulia # 1488 Ballor este o localitate din scaunul săsesc Cincu, are 37 de gospodării și o școală # 1733, la Bruij există 30 de locuitori români, care țin de protopopiatul Colun # 1765, la Bruiu trăiesc 487 sași de religie evanghelică, care aparțin de capitlul (protopopiatul) Cincu.

Bruiu, un sat în scaunul săsesc Cincu Mare, locuit de sași și valahi, având o parohie cu biserică evanghelică ce aparține capitlului Cincu, cu o biserică greco-neunită ce este filie a parohiei di Șomartin, fiind filie și a parohiei catolice din Cincu Mare. Satul se află în bazinul hidrografic al Oltului și al afluentului său, pârâul Nou, la 3 ore depărtare de proxima poștă, Ucea de Jos, la NE de aceasta, la 3/4 ore mai sus de Șomartin și puțin mai jos de Toarcla, pe un mic curs de apă ce se varsă din partea stângă în pârâul Nou sau pârâul Auriu, la 13/4 ore mai jos de Șomartin, la 1/2 ore mai sus de Nou Român și la 3/4 ore mai jos de Săsăuș, în punctul de vărsare dinspre dreapta al pârâului Valea Arinilor. Se învecinează cu Toarcla la ENE, Gherdeal între SE și S, Șomartin la VSV, Veseud între N și V.

Chirpăr, Kirchberg, Kurpod

1332, mențiune documentară – Kyrchperch # 1488, Kyrprig este o localitate în scaunul săsesc Nocrich, locuită de 44 de gospodari. # 1534, Chirpăr primește o parte din hotarul satului părăsit Androchel # 1733, în Kirper trăiesc 20 de locuitori români, care aparțin de protopopiatul Colun. # 1765, la Kichberrg

trăiesc 603 locuitori sași, de religie evanghelică care aparțin de capitlul (protopopiatul) de Nocrich. #1823, împăratul Francisc I acordă localității Chirpăr privilegiul de a ține un târg anual.

Chirpăr, un sat în scaunul săsesc Nocrich, locuit de sași și valahi, având o parohie cu biserică evanghelică ce aparține de capitlul Nocrich, fiind filie atât a parohiei greco-neunite din Săsăuș, cât și a parohiei catolice din Cincu Mare. Satul se află în bazinul hidrografic al râului Olt și al afluentului său pârâul Nou, la 51/4 ore depărtare de proxima poștă, Porumbacu de Jos, între NE și E de aceasta, la 11/2 ore mai sus de Săsăuș și la aceeași distanță mai jos de Veseud, pe pârâul Nou. Se învecinează cu: Veseud la ENE, Bruiu între SE și E, Săsăuș la SSV și Ilimbav între S și V.

Buia, Bell, Bolya

1296, mențiune documentară – Bulla # 1425, localitatea Beel aparține de capitlul (protopopiatul) Șeica # sec. XV, construcția unei biserici în stil gotic, actuala biserică evanghelică # sec XV – XIX, Bell – Bolya – Buia este o localitate în comitatul Alba, după 1764 în comitatul Alba de Sus, fiind reședința plășii Buia # 1596, Sigismund Bathori, principele Transilvaniei, conferă lui Mihai Viteazul, domnul Țării Românești castelul nobiliar din Buia. Mihai Viteazul donează castelul episcopiei ortodoxe române din Alba Iulia și vizitează în decembrie 1597 localitatea Buia. # 1733, la Bolya există o biserică greco-catolică, doi preoți și 80 de locuitori români, care aparțin protopopiatului Broțteni # 1782, construcția bisericii greco-catolice.

Buia, un sat în plasa Buia, din comitatul Alba de Sus, proprietate a mai multor nobili, locuit de unguri, sași și valahi, având o parohie cu biserică greco-unită, o parohie cu biserică evanghelică ce aparține surograției Calvaser din cadrul capitlului Șeica, precum și o parohie cu biserică reformată, fiind filie a parohiei catolice din Copșa Mică. Satul se află în bazinul hidrografic al Mureșului și al afluentului său, râul Târnava Mare, la distanțe egale, de câte 3 ore, față de proximele stații de poștă, Șeica Mare, între SE și S de aceasta și Slimnic, între E și N, la 2 ore mai jos de Mihăileni, la 21/2 ore mai sus de Boarta, fiind susținut de pârâul Calva, care se varsă la 3/4 ore, dinspre partea dreaptă mai jos de Boarta, prin Calvaser, în râul Visa, după ce primește ca afluenți pârâurile Valea Făgetului și Valea Brănești. Se învecinează cu Mighindoala la NNE, Șeica Mare între SE și E și Ștenea la VNV. În satul Buia a existat un castel princiar cu un castelan. În articolele Dietei din anul 1542, luna Ianuarie, se scrie: De asemenea cu puterea dată numai cetățenilor sibieni, prin intermediul castelanului de la Buia, să se refacă prin înrobirea anumitor oameni și vânzarea bunurilor doar di pricina unei datorii. În privilegiul acordat de regele Carol I nobilimii transilvănene, în anul 1324, apare un Caspar de Bolya, mai târziu, porțiuni ale acestui sat, au intrat în proprietatea comitelui națiunii săsești, Marcus Pempflinger, apoi proprietatea voievodului valah Mihai. În cadrul Dietei din 23 martie 1598, castelul princiar, împreună cu localitățile aparținătoare, au fost declarate, pentru meritele acestuia față de patrie, libere de contribuții.

Cașolț, Kastenholz, Hermany

1302, mențiune documentară – Castenholz # 1456, Klosthenholz este incendiată de trupele lui Vlad Țepeș #1488, Kastenholz este comună în scaunul săsesc Sibiu, cu 18 gospodării și o școală # 1600, localitatea este incendiată de trupele domnitorului Mihai Viteazul # 1712, la Kastenholtz trăiesc 26 de familii de sași, încă nu sunt locuitori români în sat # 1733, la Kasolcz există 11 locuitori români care aparțin de protopopiatul de Rășinari # 1790, Kastenholz aparține de plasa Roșia din comitatul Sibiu # 1805 – 1809 , construcția unei noi biserici evanghelice.

Cașolț, un sat în scaunul săsesc Sibiu, locuit de sași și valahi, având o parohie cu biserică evanghelică ce aparține capitlului din Sibiu, precum și o parohie cu biserică greco-unită fiind filie atât a parohiei greco-neunite din Mohu, cât și a celei catolice din Sibiu. Acest sat este situat în bazinul hidrografic al Oltului și al afluentului său, râul Cibin, aflându-se la 2 ore depărtare de proxima poștă, Bradu, între N și V de aceasta, la 11/2 ore mai jos de Cornățel, pe malul drept al râului Hârtibaciu, care, la 11/2 ore dincolo de localitate și la 1/2 ore mai jos de Mohu, se varsă dinspre partea stângă în Cibin. Se învecinează cu: Daia la NNE, cornățel la E, Mohu între V și S și Bungard la VNV.

ORTODOXIA PE VALEA HÂRTIBACIULUI

FOAIE EDITATĂ DE PROTOPOPIATUL ORTODOX AGNITA
CU BINECUVÂNTAREA ÎNALT PREASFINȚIEI SALE DOCTOR LAURENȚIU STREZA MITROPOLITUL ARDEALULUI

IANUARIE 2021

„*Lumina lui Hristos luminează tuturor!*” (Liturghia Darurilor)

Duminică, 24 ianuarie 2021, se împlinesc 162 de ani de la Unirea Principatelor Române (24 ianuarie 1859), moment esențial din istoria poporului român, ideal istoric încununat la București de Adunarea Electivă a Munteniei prin alegerea Domnitorului Alexandru Ioan Cuza al Moldovei și ca Domnitor al Țării Românești într-o clădire a Bisericii Ortodoxe Române de pe Dealul Mitropoliei, pe locul căreia se află astăzi Palatul Patriarhiei.

De aceea, la Sfânta Liturghie oficiată duminică, 24 ianuarie 2021, în Catedrala Patriarhală, vor fi pomeniți Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, Mitropolii Nifon al Țării Românești și Sofronie Miclescu al Moldovei, precum și toți cei care au contribuit la realizarea Unirii Principatelor Române.

După Sfânta Liturghie, începând cu ora 12.00, va fi săvârșită slujba de TE DEUM ca mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru realizarea acestui act fundamental din istoria noastră națională, la care Biserica Ortodoxă Română a contribuit în mod semnificativ.

După oficierea slujbei de TE DEUM, va fi depusă o coroană la statuia Domnitorului Alexandru Ioan Cuza din apropierea Catedralei Patriarhale.

De asemenea, în ziua de 24 ianuarie 2021, ierarhii, preoții și diaconii Bisericii Ortodoxe Române vor oficia slujba de TE DEUM în toate bisericile din Patriarhia Română, precum și comemorarea celor care au contribuit la realizarea Unirii Principatelor Române cu mult curaj și multă înțelepciune patriotică. La sfârșitul acestei slujbe vor fi trase clopotele timp de un minut.

Biroul de Presă al Patriarhiei Române

Sursa: basilica.ro

”Astfel de oameni au făcut țara mare. Noi avem o Românie pe pământ, una în Pământ, care este legată de România din Cer. Trebuie să recunosc cu umilință: în nicio clipă nu m-am simțit decât omul care păzește un tezaur de preț, al pedagogiei sibiene, care a dat țării valori mai înalte decât multe din valorile astăzi ridicate la rang de virtuți.”

”România nu poate sta decât pe moaște, pe ciolane și la ciolane stau alții”.

”Oamenii aceștia și alături de ei mulți alții au creat nu un val de simpatie, au creat cultura necesară construcției unei culturi naționale unitare.”

”Acesta era spiritul național la vremea aceea, nu vă îndemn să comparați oamenii, etapele, vă îndemn să comparați doar spiritul, capacitatea oamenilor de atunci de a face cultură națională, în condiții de arest cultural preventiv, cu o inteligență absolut remarcabilă. Nu se fereau să știe germană, nu se fereau să știe maghiară, italiană, toți erau foarte buni latiniști, o parte dintre ei știau greacă și o foloseau ca atare, oameni de o construcție clasică, aia de Evul Mediu pe care o injură astăzi cultura de maidan. De aceea a existat această trezire a națiunii române, pentru că națiunea română era clasic romană, clasic europeană.”

”Pedagogia Sibiului a învins. Un patriotism care admite patriotismul celuilalt este un patriotism luminat. Un naționalism inclusiv în care încapе orice altă națiune este un naționalism luminat.”

• Nu ne-am scuipat între noi, nu am făcut culturi opuse

”Nu ne-am scuipat între noi, nu am făcut culturi opuse, de fiecare dată am încercat să fim în pace (...) Îi mulțumesc lui Dumnezeu că sunt preot într-o comunitate în care și Johann și Ianoș și Ion se mulțumesc să trăiască cu bucurie taina aceasta a unității fără de sfârșit.”

• Un popor are nevoie de un patriotism echilibrat și un naționalism luminat

”Un popor pentru a putea să reziste național are nevoie de un patriotism echilibrat și un naționalism luminat. De aceea, din toată inima vă spun că seara aceasta nu este dedicată doar intelectualilor români pe care i-a avut Ardealul la Unire, ci și intelectualilor germani și maghiari, armeni chiar, care au încercat fiecare în felul lor să identifice criza în care România s-ar fi situat în raport cu Transilvania ca parte integrantă la 1918. (...) În ciuda faptului că, ca orice pui de ardelean vorbesc un pic de germană și un pic de maghiară, continui să îi iubesc enorm de mult pe cei care m-au învățat limba română.”

Sursa: tribuna.ro

Nu vă îndemn să comparați oamenii, vă îndemn să comparați doar spiritul

CUM SĂ SPRIJINIM DEZVOLTAREA COPIILOR

NERVOȘI SAU NELINIȘTIȚI

Konstantin V. Zorin - CREȘTEREA COPIILOR

Să-i oferim copilului libertatea de inițiativă, de a lua singur hotărâri și de a rezolva problemele. Este însă periculos ca el să fie lăsat singur în fața greutăților pentru care nu este încă pregătit. Conform unei expresii frumoase, experiența insucceselor și a înfrângerilor te aduce cu picioarele pe pământ, iar experiența victoriilor și a succeselor îți dă aripi. Copilul slab trebuie ajutat să-și desfacă aripile gingașe.

De părinți depinde foarte mult cum va crește copilul, nervos sau neliniștit, dacă moștenirea negativă se va accentua sau nu. Psihologii ne sfătuiesc să respectăm următoarele reguli:

1. Să nu comparăm copilul cu alți copii și să nu-i accentuăm insuccesele. Dimpotrivă, trebuie remarcate succesele, lăudate virtuțile și trebuie să credem în el atât de puternic, încât să fie pătruns de această credință.
2. Să nu grăbim sau să împingem de la spate copilul. Să-i oferim posibilitatea de a se obișnui treptat cu noua situație și de a acționa într-un tempo obișnuit. Copilul timid și slab are nevoie de timp pentru a face cunoștință, a vedea și a înțelege noile legi după care se conduce în situații necunoscute, fie că este vorba de un nou grup de colegi, de un învățător sau educator nou sau de un apartament nou. Copilul se va liniști, convingându-se că nu riscă să i se întâmple nimic rău.
3. Să nu obligăm copilul să fie „curajos”. Darurile și observațiile, în acest caz, sunt inutile. Neliniștile copilului sunt iraționale prin natura lor, fiindcă el trăiește într-o lume a senzațiilor și a închipuirilor, iar nu a sensului sănătos. De aceea, a-l convinge că „nu e nimic grav” este inutil. Frica este alungată de tandrețea și apropierea mamei și a tatălui. Este mai bine să discutăm dacă este chiar așa de înfricoșătoare situația. Este mai bine să găsim împreună calități ale obiectului fricii și să ne împrietenim cu acesta.
4. Să nu țipăm la copii sau la alte persoane în prezența lor. Copilul trebuie să simtă că este bine primit și prețuit. Aprobarea nu trebuie făcută doar ca recompensă pentru succes, ci din dragoste. Cerințele prea mari, severitatea, judecarea și notele proaste produc traume psihicului slab.
5. Să creăm situații în care copilul și-ar putea demonstra talentul și vrednicia, ca să merite respectul colegilor. Spre exemplu, se pot organiza sărbători acasă, unde să fie invitați prietenii copilului. Aici, în atmosfera confortabilă pentru el, copilul timid se va comporta foarte încrezător și prietenii își vor schimba părerea despre el.
6. Să-i oferim copilului libertatea de inițiativă, de a lua singur hotărâri și de a rezolva problemele. Este însă periculos ca el să fie lăsat singur în fața greutăților pentru care nu este încă pregătit. Conform unei expresii frumoase, experiența insucceselor și a înfrângerilor te aduce cu picioarele pe pământ, iar experiența victoriilor și a succeselor îți dă aripi. Copilul slab trebuie ajutat să-și desfacă aripile gingașe. Pentru aceasta sunt utile consultarea psihologului, activități de psihocorecție și jocuri.

Copilul neliniștit nu trebuie împins spre jocuri care au la bază concurența și întrecerea. Jocurile pentru el trebuie să fie bune, cognitive și de dezvoltare, fără notarea unor rezultate sau comparații cu alți copii. Fiecare participant la aceste jocuri trebuie să primească premiul său.

(Konstantin V. Zorin, Genele și cele șapte păcate capitale, Editura Sophia, pp. 142-143)

Ce-i de făcut când soții nu se înțeleg?

Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul - CĂSĂTORIE

În familie trebuie să vorbim cu mult calm. Un cuvânt spus cu dragoste face din lup mieluşel.

Multe neînțelegeri și certuri pornesc de la faptul că oamenii se jignesc unii pe alții, își provoacă durere în suflet și de aceea suferă. Un cuvânt spus cu dragoste face din lup mieluşel.

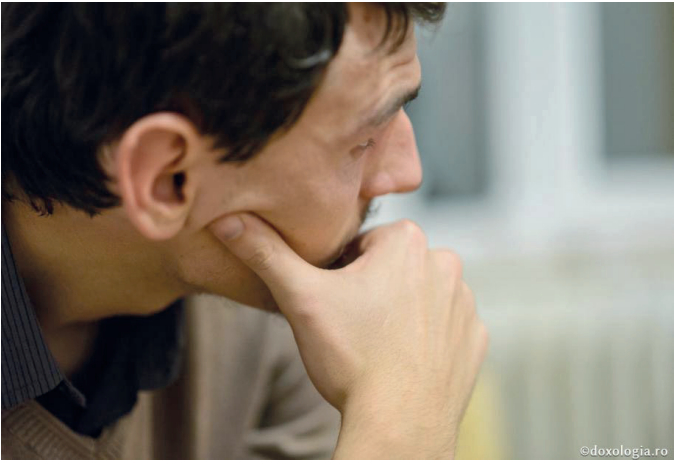
În familie trebuie să vorbim cu mult calm. Îmi aduc aminte de un caz din familia Fericitului Augustin. Mama lui era o femeie foarte smerită, pe când tatăl, foarte supărăcios. Adeseori el îi provoca pe cei din casă la ceartă și părea că scandalul e inevitabil, dar apoi se atenua. Prietenele mamei o întrebau:

– **Cum de reușești să trăiești în pace cu soțul tău? El îți vorbește urât atât de des, dar tu nu faci niciodată gălăgie.**

– **Când văd că soțul meu se revoltă și creează o situație neplăcută, eu mă adresez lui Dumnezeu: Doamne, dăruiește liniște acestui suflet crud, smerește-l. Numai Tu știi cum. Rugându-mă din suflet, îl văd cum se liniștește. Și în familie iarăși domnește pacea.**

Faceți și voi asemenea și nu veți avea parte niciodată de scandaluri. Fiți mereu calme!

(Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul, Despre rugăciune, Editura Evangelismos, București, 2013, p. 255)

©doxologia.ro

A fi sa a nu fi, aceasta este întrebarea, vorba lui William Shakespeare.

Trăim vremuri pe care nu le-am mai întâlnit până acum. Suntem provocați să găsim răspunsuri la întrebări, pe care nu ni le adresam până astăzi. Da, este dificil. Nimeni nu poate contesta lucrul acesta. Asta și datorită faptului că trăim într-un secol, într-un context istoric, în care avem atât de facil acces la diferite informații, unde opiniile se transformă în dovezi incontestabile. Dar, în pofida acestei provocări pe care poate generația noastră nu a mai întâlnit-o sub această formă, avem modele la care să ne raportăm. Slavă lui Dumnezeu că nu ducem lipsă de ele. În primele secole creștine, în fața pericolului morții, ucenicii lui Hristos se confruntau cu aceeași situație. Cum au reușit să treacă peste contextul problematic? S-au raportat la Dumnezeu. Libertatea au văzut-o în raport cu dragostea unui Dumnezeu, care dorește să- l facă pe om fiu al Împărăției Sale. Este greu de rumegat această treabă în conjunctura ideologizantă, în care ne aflăm astăzi. Acest deziderat, a fost uitat. Omul nu mai are liniște și este angoasat, tocmai pentru că și-a uitat busola, care indică drumul spre cer. Nu cunoaștem viitorul. Nu știm ce ne rezervă acesta, dar raportându-ne corect, vom putea realiza că Dumnezeu este cel care poate sfinți timpul vieții noastre. Din nefericire, noi am ajuns a nu mai vedea binecuvântările din spatele încercărilor pe care le trecem. Îmi amintesc cu drag vorbele bătrânilor din satul meu natal, dar și din satul pe care-l păstoresc astăzi, care erau atât de simple, dar de invidiat și de cei mai mari filozofi. În fața greutăților, un om ancorat cu credință în Dumnezeu, vede soluția de-a ieși din încercare. Sunt scene extraordinar de frumoase în privința curajului și a unei perspective, care trece de hotarele lumii văzute. Sinaxarele cu viețile Sfinților abundă în atitudini care transcend lumea aceasta. Se vede acolo clar că un ucenic al lui Dumnezeu nu poate fi decât un copil al lui Dumnezeu, stăpân chiar și peste moarte. De aceea, mergând pe acest fir logic (supra-logic, cum spunea un părinte profesor, de la Facultatea de Teologie „Sf. Andrei Șaguna” Sibiu), vom realiza că Dumnezeu nu ne ia darul suprem de-a ne bucura. În fond, nu există libertate, dacă nu există bucurie. Acolo unde vedem că nu există bucurie în alegerile făcute, trebuie să deducem clar că am pierdut darul libertății. Nu sunt complicate lucrurile, atunci când dorești să trăiești conform modelului de viață, pe care-l aduce și ni-l pune la îndemână Învățătorul și Mântuitorul nostru Hristos. Sunt, aș îndrăzni să spun, la un click distanță. Puțin mai aproape, chiar decât pagina de facebook, care are latura ei bună, dar căreia nu trebuie să-i permitem să ne fure timpul, care este ireversibil. Cred, personal, că cea mai mare problemă a omului, nu este pandemia de coronavirus, nu luptele politice sau corupția, ci modul în care ne trăim timpul-darul cel mai mare al vieții noastre. Nu reușește omul să cupindă atâta bucurie, cât poate da Dumnezeu. Nu, nu sunt superficial în ceea ce spun acum, ci foarte realist. Nu suntem suficient de conștienți ca preoți, ca oameni credincioși, creștini, de bogăția pe care o avem în biserică - mormântul de unde A ÎNVIAT Dumnezeu - BUCURIA noastră. Celelate realități mai pragmatice sau mai puțin pragmatice, care țin încinse televizoale și știrile de la ora 17:00 sau 20:00, sunt mai puțin relevante și nu aduc, decât poate mai multă angoasă, acolo unde întâlnește suflete secate de bucuria lui Dumnezeu. Nu este timpul să ne plângem, ci să ne bucurăm. Nu este vremea deplângerii condiției noastre, ci poate să ne pocăim de gândirea noastră, setată poate prea mult pe efemer. Problematică, care nu poate duce decât într-o afundare mai mare în hăul deznădejdlor de toate zilele. „Ajunge zilei răutatea ei”, iar Domnul „împlinește toate trebuințele noastre, după bogăția Sa, cu slavă”(Filipeni 4, 19). Nu putem plini ceea ce Dumnezeu nu ne-a pus să facem, pentru că ar fi absurd. Dacă vă uitați în Sf. Scriptura, cartea cea mai pozitivistă (aviz celor ce se lasă deprimați cu ușurință de ideolgiile vremii noastre), din câte pot exista în lumea aceasta, o să observați faptul că Dumnezeu l-a pus pe om doar să se bucure. Toate poruncile lui Dumnezeu, care nu au caracter de obligativitate, nu vizează decât repunerea omului în starea de bucurie. Iar bucuria are prețul ei. Un preț care nu stă în bani sau în ceea ce înseamnă a avea, din punct de vedere material. Prețul bucuriei, este asumare condiției de ucenic al lui Dumnezeu și urmarea agendei, pe care Dumnezeu ne-o pune la dispoziție prin programul Scripturii și al Bisericii, prin participarea efectivă la Tainele, care nu sunt altceva decât brațele unui Dumnezeu care ne iubește. Aceasta duce la o pocăință reală și aducătoare de pace și sănătate mentală, sufletească, dar mai ales este aducătoare de dragoste și armonie în viața noastră. Amin.

Pr. Andrei IANCU

Situația demografică din Protopopiatul Agnita

Datele statistice privind botezurile, cununiile și înmormântările din parohiile de pe Valea Hârtibaciului nu sunt prea îmbucurătoare, numărul populației fiind, și din acest punct de vedere, în scădere. Cu toate că nu toți preoții au comunicat datele din parohiile lor situația generală nu cred că se schimbă prea mult.

În total pe Valea Hârtibaciului au fost botezați în legea ortodoxă 324 de prunci, au cântat „Isaia dănțuiește” 32 perechi de tineri și au avut parte de slujba prohodului 358 de creștini, adică suntem mai puțini cu 34 de credincioși.

În Agnita au fost 35 de botezuri, 3 cununii și 104 înmormântări, fiind cu 69 mai puțini. Creșterea cu 35 de oameni nu compensează cifra de 69 de agnițeni mai puțini.

În spațiul rural au fost 289 de botezuri, 29 de cununii și 254 de înmormântări, Cele mai mari creșteri au fost în parohia Nou, unde au fost botezați 26 de copii, s-au cununat 7 perechi de tineri și au trecut la cele veșnice 5 creștini, în Iacobenii au fost botezați 17 copii și s-au oficiat 3 înmormântări, în Roșia au primit botezul 24 de copii și au fost 11 înmormântări, în Țichindeal au fost 10 botezuri și 10 înmormântări.

Situațiile triste au fost în Retiș unde nu s-a oficiat nici un botez, nici o cununie și au fost 8 slujbe de înmormântare, în Vecerd, 7 înmormântări și nici un botez, în Ghijasa de Sus, un botez și 5 înmormântări.

De taina sfintei cununii s-au bucurat 7 perechi în Nou, 4 în Nocrich și Cașolț, câte 3 în Agnita, Merghindeal și Ruja, 2 în Roșia și câte una în Alțina, Bârghiș, Ghijasa de Sus, Marpod și Țichindeal, căroră le urăm, Casă de piatră, Cale albă și Noroc!

DE CE ȚIPĂ OAMENII UNII LA ALȚII, MAI ALES CÂND SE CEARTĂ

Într-o zi, un înțelept puse următoarea întrebare discipolilor săi:
– De ce țipă oamenii când sunt supărați?
– Țipăm deoarece ne pierdem calmul, zise unul dintre ei.
– Dar de ce să țipi, atunci când cealaltă persoană e chiar lângă tine?
– Întrebă din nou înțeleptul.
– Păi, țipăm ca să fim siguri că celălalt ne aude, încercă un alt discipol.
Maestrul întrebă din nou:
– Totuși, nu s-ar putea să vorbim mai încet, cu voce joasă?
Nici unul dintre răspunsurile primite nu-l mulțumi pe înțelept. Atunci el îi lămuri:

– Știți de ce țipăm unul la altul când suntem supărați? Adevărul e că, atunci când două persoane se ceartă, inimile lor se distanțează foarte mult. Pentru a acoperi această distanță, ei trebuie să strige, ca să se poată auzi unul pe celălalt. Cu cât sunt mai supărați, cu atât mai tare trebuie să strige, din cauza distanței și mai mari.

Pe de altă parte, ce se petrece atunci când două ființe sunt îndrăgostite? Ele nu țipă deloc. Vorbesc încetisor, suav. De ce? Fiindcă inimile lor sunt foarte apropiate. Distanța dintre ele este foarte mică. Uneori, inimile lor sunt atât de aproape, că nici nu mai vorbesc, doar șoptesc, murmură. Iar atunci când iubirea e și mai intensă, nu mai e nevoie nici măcar să șoptească, ajunge doar să se privească și inimile lor se înțeleg. Asta se petrece atunci când două ființe care se iubesc, au inimile apropiate.

În final, înțeleptul concluzionează, zicând:
– Când discutați, nu lăsați ca inimile voastre să se separe una de cealaltă, nu roștiți cuvinte care să vă îndepărteze și mai mult, căci va veni o zi în care distanța va fi atât de mare, încât inimile voastre nu vor mai găsi drumul de întoarcere.

Autor necunoscut

CÂNTARE

Maria Pănăzan Lorinczi

Cât de frumos ești tu, dragul meu,
Când aud glasul-ți dulce,
Lasă-mă să mă bucur de tine,
Preaiubitul meu, vorbește-mi,
Nu te opri, nu te opri!

Șoptește-mi vorbe alese
Și cu privirea ta coboară-mi,
În sufletu-mi ce așteptatu-te-a
atât de mult,
Dulceața iubirii tale!

„Inima tânjește după tine, cel iubit,
Și te-am găsit pe tine, alesul sufletului,
Iată, eu te-am găsit pe tine cel iubit!”

Cât de frumos ești tu, iubitul meu,
Alb și rumen, între toți cel dintâi,
Vino degrab să-mi fii tu Mire,
Dragostea mea tânjește după tine!

Cât de ademenitor e glasul tău,
Care-mi spune abia șoptit:
„Deschide-mi, iubita mea,
Ușa sufletului tău și
Dăruiește-mi dragostea dintâi!”

Căutat-am pe cel care mă iubește,
Pe cel după care inima-mi tânjește
Și-aflatu-l-am la poarta
Casei sale din Cetate
Și el mi-a spus privind cu drag:
„Vino după mine, iubita mea!”

Cât de frumos ești tu, dragul meu,
Când mă privești cu dragoste
Peste clipa de fericire trecătoare
Și-așterni în cale-mi ramuri de finic
Și-mi înțelegi dorul depărtării

În ochii tăi, eu am găsit pacea,
Lumina, dragostea și viața,
Vino degrab, preaiubitul meu!

©doxologia.ro

COLEGIUL DE REDACȚIE

Ortodoxia pe Valea Hârtibaciului

Str. Mihai Viteazu, nr. 20, Agnita, 555100, telefon 0269 510325

Președinte: Pr. Protopop Mihai Naicu

Secretar: Pr. Andrei Iancu

Colectivul de redacție: Pr. Marius Rebegel (Ruja), Pr. Țiț Florin (Brădeni),

Pr. Grama Bogdan (Cornățel), Pr. Briscan Marius-Andrei (Vecerd),

Pr. Dușescu rareș-George (Ghijasa de Sus)

Tiparul: S.C. GARAMOND TIPOGRAFIE S.R.L.

Așteptăm opiniile și sugestiile dumneavoastră dumneavoastră la adresa redacției

sau pe e-mail la următoarele adrese ortodoxiapevaleahartibaciului@yahoo.com

ortodoxia pe hartibaci@yahoo.com

O SCRISOARE „NEPIERDUTA” !!!

umoristul care a scris texte memorabile pentru Toma Caragiu și Tamara Buciuceanu Botez a lăsat o scrisoare de adio, înainte de a pleca dintre noi.

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE CARAGIALE

Stimate nene lancule,
Ambetat de tristețe și turmentat de scumpiri bezmetice, îți compun această misivă tristă și de adio, că ce mă enervează când vine vorba despre opera matală, este gogorița că satira își păstrează actualitatea, că personajele seamănă leit cu cele din zilele noastre, poltroni,tembeli, pungași, mahalagii, hahalere, baga
Să avem rezon, coane lancule, tălică ai scris pentru copii, scenarii de desene animate. Ești mărunț, neicușorule!
la hai, să te cocoșez cu niscaiva exemple.
Matală știi cât ar costa acum o masă la „lunion”?
Și câtă verzitură îi lipești pe frunte manelistului minune, care ține acuma locul lui I.D. Ionesco? Și să te văd eu dacă ai corajul să vii pe jos de la „lunion” acasă, noaptea. Că te dezbracă lotrii cu ranga. Heavy metal!

Dacă ai vedea cine-i acușica în fruntea bucatelor, te-ai închide la „Gambrinus” și nu te-ai trezi din beție decât să te închini.
Suntem o țară penală, meștere!

De la parlament la guvern, toate mangafalele cu funcții sunt în libertate condiționată. Nu știi cum și cât se fură. Răcnesc gazetele de vuiesc Carpații! Și toate oalele sparte le plătește poporul acesta de coate-goale, care nu mai visează castele în Spania. Visează căpșuni.

S-au înmulțit nesimțiii și proștii și vorba matală: „Cu prostia te poți lupta, dar ea întotdeauna învinge!”

Zicea Nae Ipingscu: „Să nu mai mănânce nimeni din sudoarea, bunioară, a unuia ca mine sau ca dumneata și să șază numai poporul la masă, că el e stăpân”. Mai mult de jumătate din popor e în mare mizerie și tot atâta ar vrea să-și lase țara. O să zici că le crapă obrazul aleșilor? Ei, aș!

Unde este Rica Venturiano cu al lui „Angel radios”? E timpul cocotelor. Zița, Veta, Joița, Didina sau Mița Baston au fost sfintele-sfintelor. Parașutele au acușica golaveraj la televizor. Să vezi chestii deochiate, nene lancule! S-a uitat și Bubico al meu la o emisiune și de atunci nu mai latră. Guiță!

Domnul Goe e ticsit de droguri și mamița vorbește la telefon, la linia fierbinte. Conul Leonida și soața și-au depus pensia la pubelă, de unde și mănâncă, Tipătescu este Nașul mafiei județene, Dandanache face tocșouri de seară, jupân Dumitrache zis „Titircă Inimă-rea” e primar și milostivește cu parcuri moca toate rubedeniile.

Se face Capitală până la matală la Ploiești , numa’ borduri și mijlocul rămâne așa cu gropi, cu mahalale fără apă și canal, fără bulefrică.

Cațavencu combate la gazetă contra marilor corupți, el fiind curat, deoarece până și banii lui au fost spălați. Ghiță Pristanda e finanțist acu’, din negoțul cu mașini furate, alte fapte necurate ca și șpăgi nenumărate. Până și frizerul Nae Girimea se minunează câtă prostime s-a umplut de mătreată și câți politicieni de valută. O soțietate fără prințipuri morale și cinste, care va să zică.

Madalin Voicu vorbește romanes, la televizor, cu frații și surorile lui, la care s-a dat dezlegare să belească Europa. Fericiți că au un de-al lor care îi înțelege, fiind apropiat de ei ca nărav și poftă de viață. În țară, băieții deștepți la matrapazlăcuri au strâns averi din care să se îndestuleze toate loazele lor, până la două mii paș’opt. Se fac mafioți unii pe ăilalți și mă jur pe cursul valutar că au dreptate toți. Dacă nici ei nu s-or ști între

Altminteri e „criză teribilă, monșer”. Dacă ai cunoaște Parlamentul de acum i-ai dedica „Năpasta”, promisiunilor guvernului schița „I aprilie”, Justiției „Lanțul slăbiciunilor”, vieții noastre politice - „D-ale carnavalului”, scrisoarea către FMI și Consiliul Europei este „Scrisoarea pierdută”, iar viitorul nostru poate fi asemuit cu „O noapte furtunoasă”. Bravos națiune! Egzistă niște unii care zice că suntem „Țara lui Caragiale”. Ei, aș! Moravurile de pe vremea matală erau parfum.

Și atunci, eu cu cine votez? Aceasta-i întrebarea! Cică dă-i, Doamne, românului mintea de pe urmă și pe urmă el votează la fel. Într-un singur loc ai avut dreptate, nene lancule. Atunci când ai zis că românul s-a învățat să aibă din toate câte nimic.
În fruntea soțietății s-au aburcat mitocanii și nu le poți bate obrazul, întrucât (tot matală ne-ai învățat) mitocanul se naște jignit. Încolo, frică ne e că ne-am născut în România și o să murim în Becalia!
Dar să fim optimiști, că dacă nu murim o să fie și mai rău!

Un matze-fripte, coate-goale,
Ce-i este dor de matală !...

Ei s-au născut în februarie

Demian Elisabeta	96 de ani	02 feb	Nucet
Ghidu Felicia	95 de ani	17 feb	Vărd
Țichindelean Nicolae	94 de ani	08 feb	Alțina
Dragotă Aurelia	94 de ani	15 feb	Marpod
Lazăr Elena	93 de ani	05 feb	Cașolț
Hunta Ilie	92 de ani	11 feb	Nou
Coman Vulvara	91 de ani	10 feb	Moardăș
Hapa Eleonora	90 de ani	09 feb	Noiștat
Boldijar Iosif	90 de ani	13 feb	Metiș
Calborean Nistor	90 de ani	23 feb	Movile
Bârsan Ioan	89 de ani	05 feb	Ghijasa de Sus
Miclea Maria	89 de ani	26 feb	Mihăileni
Braga Maria	88 de ani	28 feb	Țeline
Muntean Lia	87 de ani	12 feb	Vărd
Părău Ilie	87 de ani	26 feb	Cornățel
Toma Natalia	86 de ani	02 feb	Vărd
Sbârcea Maria	86 de ani	10 feb	Retiș
Morariu Maria	86 de ani	16 feb	Chirpăr
Muntean Maria	85 de ani	05 feb	Cașolț
Sas Valentina	85 de ani	10 feb	Iacobenii
Haupt Ioan	85 de ani	17 feb	Bruuiu
Comiza Ana	84 de ani	02 feb	Șeica Mare
Banu Maria	84 de ani	08 feb	Șeica Mare
Tatu Elena	84 de ani	09 feb	Cașolț
Luca Ioan	84 de ani	27 feb	Alțina
Mirescu Elena	84 de ani	28 feb	Daia
Boborocu Dumitru	83 de ani	08 feb	Iacobenii
Cazan Marioara	83 de ani	08 feb	Bruuiu
Fleischer Mihai	83 de ani	11 feb	Alțina
Ciochină Livia	83 de ani	16 feb	Movile
Ticușan Elena	83 de ani	16 feb	Brădenii
Blanga Maria	83 de ani	22 feb	Nou
Tolbaru Gheorghe	82 de ani	01 feb	Roșia
Togan Viorel	82 de ani	04 feb	Bruuiu
Stoica Ioan	82 de ani	25 feb	Alțina
Frățiciu Traian	81 de ani	01 feb	Alțina
Vlad Susana	81 de ani	08 feb	Nou
Foloba Valerica	81 de ani	09 feb	Vărd
Cucu Elena	81 de ani	14 feb	Brădenii
Păcurar Ana	81 de ani	19 feb	Alțina
Turcu Ioan	81 de ani	24 feb	Nou

Noi le dorim sănătate, bătrânețe liniștită și bucurii din partea urmașilor
Celor care nu mai sunt le dorim odihnă veșnică de-a dreapta Tatălui.

Omul cu regula

de dan herciu

la fel ca tatăl lui
la fel ca bunicul
și mulți alți înaintași

Cafeluț
este cel care stabilește la fiecare început de an
ce va fi în trend, cool sau supertare

sistemul reacționează imediat la orice gest
pe care Cafeluț îl face
de aceea este aproape imposibil de oprit

(de-a lungul istoriei
se știu doar câteva cazuri de #unișsalvămlumeadecafeluț
și de fiecare dată
afișând un zâmbet ștregăresc
gen Nică al lui Ștefan al Petrii
Cafeluț a aplanat conflictul cu grație folosind la final
următoarea frază rămasă celebră:
„Regula sunt Eu”)

maestru al disimulării
Cafeluț este peste tot :
printre rudele tale, printre prietenii tăi pe facebook,
printre colegii tăi de serviciu,
câteodată este chiar și în tine
privind lumea prin ochii tăi

iar dacă este mulțumit
îți lasă un pumn de arginți
cu instrucțiunile de folosire aferente

autoportret

Ioan Gligor Stopiță

caier alb de ceață și fum
te-ai așezat pe capul meu de-acum,
iar pe obraz și pe frunte
își fac drum ușor pâraie de munte.

mi-au crescut glicemia, guta, coxartroza,
mă chinuie artrita, tusea, spondiloza,
mi s-a tulburat în ochi cristalinel visării
și s-a curbat zdravăn șira spinării...

inima bate aiurea, și se plânge
de-atâtea putregaiuri din sânge,
încât aud o voce ca un sinistru lătrat,
ca un tăiș de cuțit împlântat:

du-l, du-l, du-l,
c-o trăit destul!...

la masa de scris

Gavril Iosif Sinai

Eminovici
la câte cuvinte distanță
prinzi voievodul în arcul versului
țintești inima cu sângele tău
visul poetului a perforat
zâmbetul lunii pe fața lacului
înoată sufletele romanticilor
sub pana învălurată
curg stelele în cuvinte
limba ta e o comoară
pusă sub privirile neostoite
jarul din truda baladelor
arde luceafărul de pe cer
în rugăciunea unui dac
sentimente
cum faci să transpir
psaltirea sub ochii umezi
în apa lui Dumnezeu
plutesc de acum versuri
și versuri
ai semnat
Eminescu

AJUN DE IARNĂ

Doina Filip Barbu.

Timpul albește-n clepsidra nomadă
zăpezi fumegând pe-un colț de năframă,
cocorii se-neacă în bezne, grămadă
și caii prin cetini la pas se destramă.

Pe degete-ți țeș o aromă de pin
și noaptea-n fâșii se rupe pe stradă,
din oameni ies fluturi cu gust de pelin
și toamna se pune pe plâns în livadă.

Aripe fluide atârnă-n ferestre,
omătul e fum condensat în oglinzi
destinul - contur în desene rupestre -
eu stau între clipe și-aștept ... să colinzi.

Lungimi de-o secundă pe degete numeri
tăcerea se pierde pe-un fir de nisip,
cuvântul își pune o brumă pe umeri
și iarna, lumina smintită pe chip ...

Mai ninge-n ferigi și-n măceși pribegii
te uită cum curge zăpada din creste
Lăstuni în miros de gutui adormiți
În ceasul ce curge-n aval ... ce poveste!

SONET

Francisc Lorinczi

Te-așez să-mi fii coroană în grădina vieții
Îmbăiată-n stele, plină cu flori din soare,
Iubind nu fac risipă, sunt străjerul dimineții
Ce umple-ntreg ulciorul cu roua de pe floare.
Scăldat între miresme uit princepse opreliști
Și te cobor în iarbă covoru-i vălurindu-l,
În pârguirea serii sunt prințul dintre seliști
mi-adoarmă-n suflet mitul, sisific înviindu-l.
Amintirea-ți deasă se răstoarnă-n văluri
Cum nisipuri prin clepsidre-și curg
Secunde, doruri, stele-prădalnicele valuri
Sub cascade de miresme culcate în amurg.
O masă a tăcerii este în grota-mi sfântă,
Înlănțuit în noapte pendulul nu mai cântă.

Mocănița și prietenii ei

locale în turism sau gastronomie care să țină turistul pe vale mai mult decât cele două ore pe care și le petrece la Mocănița și care să se dezvolte profitând de pe urma cererii crescute de cazare, alimentație și oferte turistice.

”Prietenii Mocăniței” îl așteaptă pe Prințul Charles la Sibiu

Mihai Blotor, președintele Asociației Prietenii Mocăniței, amintește faptul că, deși calea ferată îngustă dintre Sibiu și Agnita, împreună cu ramificația Cornățel-Vurpăr, este înregistrată ca monument istoric, aceasta a fost lăsată în paragină după sistarea circulației trenurilor în anul 2001, iar locomotivele și vagoanele care au funcționat pe ea au fost trimise la fier vechi.

Asociația acționează nu numai pentru repunerea în circulație a Mocăniței în scop turistic, dar și pentru conservarea sustenabilă a căii ferate ca monument istoric, aducându-și o contribuție la fel de importantă la cultura și peisagistica Sibiului și a Văii Hârtibaciului.

”Alteța Sa Regală Prințul Charles este bine-cunoscut pentru susținerea acordată patrimoniului extraordinar al României, atât construit, cât și natural, și pentru încurajarea comunităților locale și a meșteșugurilor tradiționale, care contribuie la conservarea acestuia. Deși multă lume poate nu consideră o Mocănița ca fiind atât de semnificativă din punct de vedere cultural cum este un castel sau o biserică fortificată, suntem încântați că Alteța Sa Regală Prințul Charles susține munca noastră voluntară de conservare sustenabilă a căii ferate ca monument istoric”, a declarat Mihai Blotor.

El își exprimă speranța că, în urma alegerilor parlamentare din luna următoare, obstacolele legale care le-au împiedicat până acum eforturile vor fi înlăturate și că acest proiect va putea să atragă fonduri europene nerambursabile, așa cum au reușit și alte căi ferate de patrimoniu din Marea Britanie și din alte țări. Blotor se arată încântat că Prințul Charles susține Mocănița Sibiu-Agnita.

apreciați de Prințul Charles

*Dragi prieteni ai Căii Ferate Sibiu-Agnita,
În toți acești ani în care am fost suficient de norocos să pot vizita România, am fost mereu impresionat de priceperea și dedicarea cu care oamenii din zonă și organizațiile locale au grijă de conservarea frumuseților naturale și istorice din țara lor și de protejarea moștenirii arhitecturale.*

Sunt de părere că aceste lucruri sunt de o importanță vitală pentru sănătatea și spiritul unei națiuni și de aceea sunt plin de admirație față de munca extraordinară a voluntarilor care, de-a lungul ultimilor ani, au încrecat cu atât eura să readucă la viață calea ferată istorică cu ecartament îngust de la Sibiu la Agnita și Ourpăr, muncind împreună din dragoste pentru proiect la repararea liniilor ferate și la punerea în mișcare a trenurilor acolo.

Faptul că în ultimii ani au fost atrași atât de mulți vizitatori în zona Văii Hârtibaciului reprezintă un important omagiu adus dedicării remarcabile de care au dat dovadă. În Marea Britanie am susținut și vizitat multe dintre minunatele căi ferate cu trenuri cu abur pe care noi suntem atât de norocoși să le avem încă în țara noastră și am văzut cum aceste inițiative însuflă viață în zonele și comunitățile locale și cât de mult sunt apreciate de vizitatori, aducând astfel sume importante de bani în economiile locale.

Este extraordinar de încurajator să aflăm că multe dintre locomotivele și vagoanele care au circulat pe această cale ferată încă există, ele fiind în mod clar esențiale pentru ca această inițiativă să funcționeze, la fel cum sunt și clădirile originale ale căii ferate. Sunt foarte bucur să aflăm că toate acestea fac parte din Patrimoniul Național și sunt, prin urmare, protejate.

În cadrul următoarei mele vizite în România, care mă rog să aibă loc anul viitor, sper să pot să vizitez această cale ferată istorică și să călătoresc cu trenul, tras de însăși locomotiva care a fost construită pentru această linie în urmă cu mai bine de 125 de ani. Pentru moment, pot doar să vă transmit tuturor felicitările mele din toată inima pentru eforturile noastre eroice și toate gândurile bune pentru a avea succes în reînvierea acestei părți prețioase a patrimoniului României.

Cu toată sinceritatea,

Charles

În anul 2020, an dificil pentru toată lumea, Colegiul ”August Treboniu Laurian” se bucură de un nou proiect ERASMUS+: COMPETENȚE EUROPENE PENTRU VIITOR prin stagii de practică în companii europene!

Proiectul este meritul doamnei profesor Daniela Elena Ionele care a scris, a aplicat și a obținut un nou proiect pentru Colegiul Tehnic din Agnita. În date statistice/tehnice, proiectul arată astfel:

Timp de desfășurare: 2020.09.30 – 2023.09.29

Durată de desfășurare: 36 luni

Total Grant: 168.669,00 EUR

Echipa de proiect:

1. Prof. Ionele Daniela Elena- coordonator de proiect
2. Boborocu Otilia Simona- responsabil financiar
3. Prof. Petruț Mirela Monica- responsabil cu formarea profesională
4. Dir. adj. Lăstun Otilia Bogdana- responsabil cu evaluarea și monitorizarea
5. Prof. Feldara Luminița- responsabil cu diseminarea și valorizarea rezultatelor
6. Prof. Andrei Anca Florinela- responsabil cu pregătirea lingvistică și culturală

Parteneri principali - organizații intermediare de primire:

- Associação Intercultural Amigos da Mobilidade Barcelos – Portugalia,
- MEP Europroject Granada – Spania SL,
- Rinvesco Consulting Paphos - Cipru.

Operatori economici în care se va desfășura stagiul de practică:

- Firma Com-Prensa realizează procesul de producție și comercializare a tuturor tipurilor de materiale în tipărirea textilă;
- Alimentación Garo S.L. - hipermarket care face parte din rețeaua națională a producătorilor spanioli Covirán;
- Autoservicio Matilde - hipermarket care are experiență de ani buni în a găzdui elevi în stagii de formare profesională, în cadrul proiectelor Erasmus+;
- Lazarou CTC operează ca un centru de informație tehnologică, concentrat atât pe dezvoltarea de hardware cât și pe cea de software.

Principalele activități din cadrul proiectului vor fi mobilitățile de învățare pe termen scurt, la care vor participa 15 elevi aflați în clasa a X-a, ciclul inferior al liceului, școala profesională și 40 de elevi din clasa a XI-a, ciclul superior, filiera tehnologică.

15 elevi de la calificarea profesională Confectioner produse textile, domeniul de pregătire Textile și Pielărie, care vor fi selectați dintr-un grup țintă de 22 elevi

20 elevi de la calificarea profesională Tehnician în activități de comerț, domeniul de pregătire Comerț, aceștia vor fi selectați dintr-un grup țintă de 28 elevi

20 elevi de la calificarea profesională Tehnician operator tehnică de calcul, domeniul de pregătire Electronică - Automatizări, aceștia vor fi selectați dintr-un grup țintă de 28 elevi.

Dincolo de datele tehnice, este vorba despre oameni, despre profesori și elevi. Avem nevoie de dascăli dedicați, implicați, bine pregătiți pentru a ne ține elevii aproape și pentru a pune o piatră de temelie solidă la dezvoltarea lor profesională, culturală și emoțională. Aceste stagii de pregătire oferă oportunități de educație altfel. Copiii, dar și profesorii, au ocazia să descopere, să aprofundeze, să aplice în domeniile lor de pregătire. Pot cunoaște oameni și locuri noi. Pot dobândi și dezvoltă competențe, atitudini și aptitudini atât de necesare pe piața muncii. Pot lega prietenii și pot transforma visuri în realitate.

Prin muncă, multă muncă, prin dăruire, implicare și interes putem schimba destine. Pentru aceasta e nevoie de implicarea școlii dar, în egală măsură, de implicarea părinților și a copiilor. Și rezultatele se văd!

Ne bucurăm să vă putem da, la început de an, această veste bună și sperăm să realizăm cât mai multe proiecte!

Proiect, în vreme de pandemie

GÂND COLEGILOR PROFESORI

Părintele Constantin Necula - PUNCTE DE VEDERE

Ridicați-vă pălăria dinaintea dramelor celor din jur. Copiii vă privesc și vă iubesc. Poate, cine știe, s-a născut deja generația care să respecte mai mult școala românească... Și pe Oamenii ei!

Există o poveste, dragii mei colegi, pe care am descoperit-o de curând într-o carte a Mitropolitului Antonie de Suroj. „Un cerșetor stătea lângă drum, iar în fața sa o pălărie. Trecea lume multă, unii mergeau fără să-l observe, fiindcă se simțeau jenați să-l privească și să nu-i dea nimic. Alții aruncau o monedă în pălăria aceasta, dar nu se uitau la fața cerșetorului atunci când treceau pe alături. Credeau că și-au făcut datoria; că nu este pentru ei un om, ci un cerșetor, iar cerșetorul era pe picior de egalitate cu pălăria sa. Și iată că se apropie profesorul acesta. El se opri, își scoase pălăria și îi spuse ceva cerșetorului. Deși nu i-a dat nimic, cerșetorul a sărit în picioare, l-a îmbrățișat și așa s-au despărțit. Copiii au fost martorii acestei întâmplări. Atunci când profesorul a ajuns la gimnaziu, copiii l-au înconjurat și l-au bombardat cu întrebări: „Cine este această persoană? Este ruda dumneavoastră? Sau un prieten? De ce v-ați scos pălăria? Nu i-ați dat nimic, dar de ce a sărit în sus și v-a sărutat?”. Elevii l-au înghesuit pe profesor într-un colț, iar acesta s-a văzut nevoit să le răspundă și le-a spus așa: veneam pe jos din celălalt capăt al Parisului, fiindcă nu aveam bani de metrou. Cât am mers pe drum, l-am văzut de la distanță pe acest cerșetor. Am observat cum oamenii treceau pe alături, am remarcat că unii îi aruncau câte o monedă în pălărie fără să se uite măcar la chipul său. Și m-am gândit că, dacă voi trece pe lângă el și nu-i voi acorda atenție, s-ar putea să moară în el și ultima credință în om. Căci oamenii nu numai că nu se uitau la el, dar nici nu se deranjau să-i arunce cel mai mic bănuț din belșugul lor. Din păcate, nici eu nu aveam bani! Așadar nu aveam nimic de oferit... De aceea, m-am oprit în dreptul său și mi-am scos pălăria în fața lui, astfel încât să simtă că suntem pe picior de egalitate, că îl văd ca pe o persoană egală și nu ca pe un cerșetor. Atunci i-am și explicat: lertați-mă, dar nu vă pot oferi nimic. Chiar nu am nimic... Și omul acesta a sărit în sus și m-a îmbrățișat” (Mitropolitul Antonie de Suroj, Căile vieții creștine, Editura Egumenița, 2020, pp. 75-76).

M-am gândit adesea că e dificil, dacă nu imposibil, să ridici un învățământ competent, confundând mereu profesorii cu cerșetorii – fără a discrimina, ferească Dumnezeu, drama oamenilor aflați în situația de neînviat a sărăcirii în ciuda bogăției din jur. Redarea demnității vocației profesionale este prioritate zero. În ciuda corigenților care încearcă să facă pe liderii și care răstignesc, de ani buni, Școala pe crucea intereselor de partid. Fiți tari! Ridicați-vă pălăria dinaintea dramelor celor din jur. Copiii vă privesc și vă iubesc. Poate, cine știe, s-a născut deja generația care să respecte mai mult școala românească... Și pe Oamenii ei!

Sursa: doxologia.ro

COLEGIUL DE REDACȚIE AGNITA

Colectiv de redacție: Ilarion Bârsan, Mircea Drăgan, Bogdan Albu, Dana Zgabercea, Ioan Vulcan-Agnițeanul, Cătălin Varga

Tipar: S.C. GARAMOND TIPOGRAFIE S.R.L.

ISSN - 2066 - 8708

Agnita, Piața Republicii nr.19

Tel.: 0736 621 035

email: barsan.avh@gmail.com orele 08⁰⁰-15⁰⁰

www.gazetahartibaciului.ro

©doxologia.ro